

ՀԱՅԳԻՐՔ

Գ.

ՈՍԿԻ ՄՕՐՈՒՔԸ

Յովհաննէս կաթողիկոս, իմաստասէր, աստուածաբան,
Պէտք է երթայ Միջագետք տեսնէ Ումար մեծ խալիփան:
Արաբացւոց լուծին տակ Հայոց աշխարհն կը սասանի,
Անիրաւ ոստիկաններ կը հարբստահարեն զանի:
«Կըրնամ արդեօք մտմտաց մը ըլլամին սիրտն ողորձել.
Պէտք է ճարտար միջոցով համոզել զինքն՝ ոչ բողոքել:»
Ոսկեհամուկ զիպակով ըզգեստ մը շինել տրւաւ ան,
Որուն բոլոր գոհարներ աստղեր ցրցընքող երեւան:
Եւ ոսկի մանր ազացած փոշի դարձուց եւ վէտ ի վէտ
ձերմակ վեհ մօրուքն ի վայր փշեց ցանեց ճաճանշաւէտ:
Այսպէս մեծ չրքեղութեամբ ելաւ երթայ խալիփային,
Եւ ոսկեսանձ ջորիներ իր փառքը պիտի տանէին:
Տեսաւ թէ չէ աս Ումար, Հեղնող քմծիծաղ մ'երեսին,
«Վա՛յ, վա՛յ, ըսաւ, ի՛նչ պերճանք, պայծառակերպ լիալուսին:
Իմաստուն մարդ ես, գիտեմ, եւ կուտ խելքով շատերէն վէր,
Ի՞նչպէս կ'ըլլայ սընապարծ՝ ինքզինքըդ դու չես պարտաւեր:
Ձէ՞ որ դուք քրիստոնեաներդ, մանաւանդ հոգեւոր մարդիկ,
Աղքատութիւն կը գովէք, եւ խոնարհ ըլլալ կը պարտիք:»
Յովհաննէս կաթողիկոս աստուածաբան եւ խորագէտ,
Ձայն տրւաւ. «Քա՛ւ լիցի, տէր, ազատէ զիս մեղադրանքէդ:
Դու որ աշխարհ կը ճանչնաս՝ գիտես մարդիկ խիստ տրիմար են.
Կը սիրեն շողողուն ցոյց եւ երեւոյթք կը մեծարեն:
Արդ ես ազգի մը ծառայ ալլ եւ անոր փոխանորդն եմ, —
Պէտք չէ՞ որ ինքզինքրս մեծ եւ փառաւոր երեւցրեմ:
Բայց տես:» Եւ կուրծքը բացաւ: Ոսկեհամուկ ըզգեստին տակ
Սկծեայ ցրփսի կը կըրէր, ապաշխարութեան վրտաւակ:
Ա՛յ ա՛յ սքանչացաւ Ումար, գովեց զանի հազար անգամ,
Ա՛ռ քեզի եօթը խիլայ, աւելի՛ ես քեզ բարեկամ:
Շնորհեց նաեւ ինչ խնդրեց, թեթեւացում տուքքի, հարկի,
Պատմաւորներու ներում, որ Հայաստան բարեկարգի:
Հայրապետն ալ ի՛նչ չըսաւ, փառաբանութիւն, օրհնութիւն,
Եւ նաեւ աս. «Որչափ մեծ՝ այնչափ Աստուծոյ մօտ ես դուն»:

ՎԱՀՐԱՄ ՍՎԱՅՆ

